

№ბს-672-672(კ-18)
მ-----ი ბს-672-672(კ-18)

13 დეკემბერი, 2018 წელი
ქ. თბილისი

**ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

მაია ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: ნუგზარ სხირტლაძე, ვასილ როინიშვილი

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი (მოსარჩელე) - სსიპ შემოსავლების სამსახური

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხეები) - ი/მ თ-----ი, ჯ-----ი

გასაჩივრებული განჩინება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის განჩინება

დავის საგანი – ცრუმაგიერ პირებად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2016 წლის 21 ოქტომბერს სსიპ შემოსავლების სამსახურმა სასარჩელო განცხადებით მიმართა გორის რაიონულ სასამართლოს, მოპასუხეების - ი/მ თ-----ისა და ჯ-----ის მიმართ.

მოსარჩელის განმარტებით, ი/მ თ-----ის მიმართ საგადასახადო დავალიანება წარმოიშვა 2014 წლის 15 ოქტომბრის #43088 ბრძანების საფუძველზე ჩატარებული სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის შედეგად და მას იმავე წლის 24 ნოემბერს დაერიცხა სანქცია - 85 022,68 ლარის ოდენობით. ი/მ თ-----ი სამეწარმეო რეესტრში რეგისტრირებული იყო 2004 წლის 31 აგვისტოდან. მისი საქმიანობის სახეს წარმოადგენდა საბითუმო ვაჭრობა სასურსათო მაღაზიებში. მნიშვნელოვანია ის ფაქტი, რომ ი/მ თ-----მა სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყების შემდეგ თავის საკუთრებაში აღრიცხული უძრავი ქონება (საცხოვრებელი ბინა ს.კ. 66.05.05.042.01.007) 2014 წლის 6 ნოემბერს ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე გადააფორმა შვილზე - ჯ-----

ზე. ამასთან, ინვენტარიზაციის დაწყების შემდგომ პერიოდში, საკონტროლო-საღარი აპარატის მონაცემების თანახმად, სამეწარმეო საქმიანობიდან ნაღდი ანგარიშსწორებით მიღებულმა თანხამ შეადგინა 12 490,25 ლარი მაშინ, როცა მის მიერ აღნიშნული პერიოდიდან დღემდე ბიუჯეტში გადახდილი თანხა შეადგენს მხოლოდ 681.00 ლარს. 2015 წლის 6 იანვარს ი/მ თ-----მა რეგისტრაციიდან მოხსნა საკონტროლო-საღარი აპარატი და ამ პერიოდიდან შეაჩერა სამეწარმეო საქმიანობა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელემ მიიჩნია, რომ ი/მ თ-----ის მიერ სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყების შემდეგ უძრავი ქონების შვილზე გადაფორმება მიუთითებდა საგადასახადო ვალდებულებების შესრულებისათვის თავის არიდებაზე.

ამდენად, მოსარჩელემ ი/მ თ-----ისა და ჯ-----ის ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად ცნობა მოითხოვა.

მოსარჩელემ ასევე სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით, ჯ-----ის სახელზე რეგისტრირებულ ქონებაზე ყადაღის დადების თაობაზე იშუამდგომლა.

გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 22 ოქტომბრის განჩინებით სსიპ შემოსავლების სამსახურის განცხადება დაკმაყოფილდა; სარჩელის უზრუნველყოფის მიზნით ყადაღა დაედო მოპასუხე ჯ-----ის კუთვნილ უძრავ ქონებას, მდებარე, ქ. გორში, თარხნიშვილის ქ. #21/7-ში, საკადასტრო კოდით: 66.05.042.01/007, ასევე, მის მატერიალურ და არამატერიალურ აქტივებს.

გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი ი/მ თ-----ისა და ჯ-----ის მიმართ, მოპასუხეების ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად ცნობის შესახებ არ დაკმაყოფილდა; გაუქმდა გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 22 ოქტომბრის განჩინებით სარჩელის უზრუნველსაყოფად გამოყენებული ღონისძიება, რომლითაც ყადაღა დაედო მოპასუხე ჯ-----ის კუთვნილ უძრავ ქონებას, მდებარე, ქ. გორში, თარხნიშვილის ქ. #21/7-ში, საკადასტრო კოდით: 66.05.042.01/007, ასევე, მის მატერიალურ და არამატერიალურ აქტივებს.

სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ თ-----ი ინდივიდუალურ მეწარმედ დარეგისტრირდა 2004 წლის 31 აგვისტოს (იურიდიული მისამართი: გორი, გურამიშვილის ქ. #5). 1993 წლის 13 იანვრის გაცვლის ხელშეკრულების საფუძველზე, 2014 წლის 5 ნოემბერს თ-----ის სახელზე აღირიცხა ქ. გორში, თარხნიშვილის ქ. #21-ში მდებარე უძრავი ქონება, რაც ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე 2014 წლის 6 ნოემბერს გადააფორმა ჯ-----ის სახელზე. ი/მ თ-----ის მიერ აღიარებული საგადასახადო დავალიანება, 2016 წლის 19 სექტემბრის მდგომარეობით, 84 988,31 ლარს შეადგენდა. მის ქონებაზე გავრცელებული იყო საგადასახადო გირავნობა/იპოთეკა და დადებული იყო საგადასახადო ორგანოს ყადაღა.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილების თანახმად, ურთიერთდამოკიდებულ პირებად

ითვლებიან ის პირები, რომელთა შორის განსაკუთრებულ ურთიერთობათა არსებობამ შეიძლება გავლენა მოახდინოს მათი ან მათ მიერ წარმოდგენილი პირების საქმიანობის პირობებზე ან ეკონომიკურ შედეგებზე. განსაკუთრებულ ურთიერთობებს მიეკუთვნება ურთიერთობები, რომელთა დროსაც: ა) პირები არიან ერთი საწარმოს დამფუძნებლები (მონაწილეები), თუ მათი ჯამური წილი არანაკლებ 20 პროცენტია; ბ) ერთი პირი პირდაპირ ან არაპირდაპირ მონაწილეობს მეორე პირის საწარმოში, თუ ასეთი მონაწილეობის წილი არანაკლებ 20 პროცენტია; გ) პირი ახორციელებს საწარმოს კონტროლს; დ) ფიზიკური პირი თანამდებობრივად ექვემდებარება სხვა ფიზიკურ პირს; ე) ერთი პირი პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებს მეორე პირს; ვ) პირებს პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებს მესამე პირი; ზ) პირები ერთად, პირდაპირ ან არაპირდაპირ აკონტროლებენ მესამე პირს; თ) პირები ნათესავები არიან; ი) პირები ამხანაგობის წევრები არიან. ამავე მუხლის მე-5 და მე-6 ნაწილების მიხედვით, ამ მუხლის მიზნებისათვის კონტროლი გულისხმობს: სამეთვალყურეო საბჭოს წევრობას, დირექტორობას და ამ თანამდებობებზე პირების დანიშვნის უფლებას; ხმის უფლების მქონე წილის ან აქციების 20 პროცენტის ფლობას; ამ მუხლის მიზნებისათვის ფიზიკური პირი ითვლება წილის არაპირდაპირ მფლობელად, თუ ამ წილს ფლობს მისი ნათესავი.

სასამართლომ მიიჩნია, რომ ამ მუხლის შინაარსის ანალიზიდან და საგადასახადო კოდექსის მიზნებიდან გამომდინარე, ურთიერთდამოკიდებულ პირებად ითვლებიან ის პირები, რომელთა შორის უნდა არსებობდეს ზემოაღნიშნული მუხლით განსაზღვრული განსაკუთრებული ურთიერთობები სამეწარმეო საქმიანობის ამა თუ იმ მიზნით და ფორმით ერთობლივად განხორციელებისათვის. მოცემულ შემთხვევაში ის ფაქტი, რომ მოპასუხეებს შორის იყო საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლით განსაზღვრული განსაკუთრებული ურთიერთობები, არ დასტურდება. საქმეზე არ არის წარმოდგენილი არც ერთი მტკიცებულება, რომ ი/მ თ-----ს გააჩნდა მე-19 მუხლით განსაზღვრული განსაკუთრებული ურთიერთობები სამეწარმეო საქმიანობის ამა თუ იმ მიზნით და ფორმით ერთობლივად განხორციელებისათვის ჯ-----თან მიმართებაში.

სასამართლომ საქმის მასალების შესაბამისად, დადგენილად მიიჩნია, რომ მოპასუხეები წარმოადგენდნენ ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელ პირებს. სასამართლოს მითითებით, მხოლოდ იმ ფაქტის დადასტურება, რომ მოპასუხეებს შორის ჩუქების ხელშეკრულების გაფორმება მოხდა გადასახადებისაგან თავის არიდების მიზნით, არ ქმნიდა მათი ურთიერთდამოკიდებულ პირებად მიჩნევის ერთადერთ და საკმარის საფუძველს.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობის მიზნებისათვის ფიზიკური პირის ნათესავებად ითვლებიან: ა) ნათესავების პირველი შტო: მეუღლე, მშობელი, შვილი, და, ძმა; ბ) ნათესავების მეორე შტო: პირველი შტოს თითოეული ნათესავის მეუღლე, მშობელი, შვილი, და, ძმა, გარდა იმ

ფიზიკური პირისა, რომელიც უკვე მიეკუთვნა პირველ შტოს; გ) პირები, რომლებიც ხანგრძლივი მეურვეობის შედეგად ერთმანეთთან დაკავშირებული არიან, როგორც მშობლები და შვილები.

სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ თ-----ი და ჯ-----ი არიან მამა-შვილი, თუმცა ვერც ეს ფაქტი ვერ გახდებოდა ურთიერთდამოკიდებულ პირებად მათი ცნობის საფუძველი, რადგან არ დგინდებოდა მათ შორის განსაკუთრებული ურთიერთობები სამეწარმეო საქმიანობის ამა თუ იმ მიზნით და ფორმით ერთობლივად განხორციელებისათვის.

საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის თანახმად (ცრუმაგიერი მფლობელობა), თუ სასამართლო დაადგენდა, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელი იყო გადასახადის გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან და ეს პირი გამოყენებული იყო გადასახადის გადახდევის უზრუნველყოფის ღონისძიებებისთვის თავის არიდების მიზნით, ითვლებოდა, რომ აღნიშნული პირები იყვნენ ერთიმეორის ცრუმაგიერი პირები. გადასახადის გადამხდელის აღიარებული საგადასახადო დავალიანების გადახდევის მიზნით, საგადასახადო ორგანოს უფლება აქვს, ცრუმაგიერი პირის მიმართ განხორციელოს საგადასახადო დავალიანების გადახდევის უზრუნველყოფის ღონისძიებები.

სასამართლომ განმარტა, რომ ამ მუხლის შინაარსიდან გამომდინარე, ცრუმაგიერ პირებად აღიარებისათვის სახეზე უნდა ყოფილიყო გადასახადის გადამხდელის განსხვავების შეუძლებლობა სხვა იმ პირისაგან, რომელიც გამოყენებული იყო გადასახადის გადახდევის უზრუნველყოფის ღონისძიებისათვის თავის არიდების მიზნით, ანუ გადასახადის გადამხდელი, რომელსაც გააჩნდა საგადასახადო ვალდებულებები, მისი გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით, ისეთ კავშირში უნდა შესულიყო სხვა პირთან, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელი ყოფილიყო მათი განსხვავება. საქმეზე წარმოდგენილი არ ყოფილა არც ერთი სახის მტკიცებულება, რაც უტყუარად მიუთითებდა მოპასუხეთა ერთმანეთისაგან გაუმიჯნაობასა და განზრახ ერთობლივი - გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით მოქმედებაზე. კონკრეტულ შემთხვევაში, საგადასახადო ორგანომ მოპასუხეებად დასახელებული პირები, საქართველოს საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ და „თ“ ქვეპუნქტზე დაყრდნობით, მიიჩნია რა ურთიერთდამოკიდებულ პირებად, აღნიშნულიდან გამომდინარე ისინი იმავდროულად მიიჩნია ცრუმაგიერ პირებად, რაც სასამართლომ არ გაიზიარა. ამ მუხლით განსაზღვრული განსაკუთრებული ურთიერთობა სახეზეა მაშინ, როდესაც ერთი პირის მიერ მეორე პირის კონტროლი წინ უსწრებს მათ შორის განხორციელებულ კონკრეტულ საქმიანობას და ეს კონკრეტული საქმიანობა არ განიხილება ერთი პირის მიერ მეორის კონტროლად. სასამართლოს მითითებით, საქმის მასალებით არ დასტურდება მოპასუხეთა კონტროლს დაქვემდებარებული რაიმე განსაკუთრებული ურთიერთობის არსებობა ერთმანეთს შორის, თუმცა ასეთის არსებობის დადასტურების შემთხვევაშიც,

არ არსებობს მათი ცრუმაგიერ პირებად აღიარებისათვის საკმარისი საფუძველი, ვინაიდან სახეზე არ არის საქართველოს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლით განსაზღვრული წანამძღვრები.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ ცრუმაგიერ პირებად აღიარებისათვის სახეზე უნდა იყოს 2 პირობის კუმულაციურად არსებობა: 1. პრაქტიკულად შეუძლებელი უნდა იყოს გადასახადის გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან და 2. ეს პირი გამოყენებული უნდა იყოს გადასახადის გადამხდელის უზრუნველყოფის ღონისძიებებისთვის თავის არიდების მიზნით. მოცემულ შემთხვევაში, თუნდაც დადასტურდეს გადასახადის გადამხდელისგან თავის არიდების მიზნით მამა-შვილს შორის ჩუქების ხელშეკრულების გაფორმება და უძრავი ქონების ჯ-----ისათვის ამ განზრახვით გადაცემა, მხოლოდ ეს ფაქტი ვერ განდებდა ცრუმაგიერ პირებად მოპასუხეთა აღიარების ერთადერთი და საკმარისი საფუძველი, რადგან სახეზე არ არის დასახელებული ორი კუმულაციური პირობიდან პირველი პირობა - პრაქტიკულად შეუძლებელი უნდა იყოს გადასახადის გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან.

გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სსიპ შემოსავლების სამსახურმა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის განჩინებით სსიპ შემოსავლების სამსახურის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 29 ნოემბრის გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, გაიზიარა საქალაქო სასამართლოს შეფასებები და დასკვნები გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ფაქტობრივ და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთებისას მიუთითა მათზე და აღნიშნა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად გადაწყვიტა დავა. მოწინააღმდეგე მხარემ ვერ დაადასტურა ის ფაქტობრივი გარემოებები, რაც საფუძველად დაედო მის მოთხოვნას და რაც გამორიცხავდა სარჩელის დაკმაყოფილების შესაძლებლობას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა სსიპ შემოსავლების სამსახურმა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლომ საკმარისი საფუძველად არ მიიჩნია მოპასუხეთა ურთიერთდამოკიდებულება, საგადასახადო შემოწმების დაწყებისთანავე ქონების განრიდება. შემოსავლების სამსახურის ერთიანი ელექტრონული ბაზის მონაცემების

თანახმად, 2016 წლის 19 სექტემბრის მდგომარეობით, ი/მ თ-----ის აღიარებული საგადასახადო დავალიანება შეადგენდა 84 988,31 ლარს. საგადასახადო დავალიანების გადახდევენების უზრუნველყოფის ღონისძიებების გატარების მიზნით, ი/მ თ-----ის ქონებაზე 2014 წლის 26 ნოემბრის შეტყობინებით რეგისტრირებულია საგადასახადო გირავნობა/იპოთეკის უფლება, რომელსაც გადასახადის გადამხდელი ელექტრონულად გაეცნო იმავე წლის 30 ნოემბერს. 2015 წლის 2 ივნისს ი/მ თ-----ის მიმართ გამოიცა ქონებაზე ყადაღის დადების შესახებ ბრძანება, რომელიც მას ჩაბარდა იმავე წლის 8 ივნისს.

ი/მ თ-----ის მიმართ საგადასახადო დავალიანება წარმოიშვა 2014 წლის 15 ოქტომბრის #43088 ბრძანების საფუძველზე ჩატარებული სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის შედეგად, რომელიც დაიწყო 2014 წლის 15 ოქტომბერს და იმავე წლის 24 ნოემბერს მას დაერიცხა სანქცია - 85 022,68 ლარის ოდენობით. ი/მ თ-----მა თავის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონება, ინვენტარიზაციის დაწყების შემდეგ, 2014 წლის 6 ნოემბრის ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე გადააფორმა შვილზე - ჯ-----ზე. ასევე, ინვენტარიზაციის დაწყების შემდგომ პერიოდში, საკონტროლო-სალარო აპარატის მონაცემების თანახმად, სამეწარმეო საქმიანობიდან ნაღდი ანგარიშსწორებით მიღებულმა თანხამ შეადგინა 12 490,25 ლარი, როდესაც მის მიერ აღნიშნული პერიოდიდან დღემდე ბიუჯეტში გადახდილი თანხა შეადგენს მხოლოდ 681.00 ლარს. 2015 წლის 6 იანვარს ი/მ თ-----მა რეგისტრაციიდან მოხსნა საკონტროლო-სალარო აპარატი და ამ პერიოდიდან შეაჩერა სამეწარმეო საქმიანობა. აქედან გამომდინარე, ი/მ თ-----ის მიერ სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყების შემდეგ უძრავი ქონების შვილზე გადაფორმება მიუთითებდა საგადასახადო ვალდებულებების შესრულებისათვის თავის არიდებაზე. გარდა ამისა, მოპასუხეებს შორის არსებული განსაკუთრებული ურთიერთდამოკიდებულება გამოყენებულია იმგვარად, რომ ჯ-----ზე განხორციელდა აქტივების, ხოლო ი/მ თ-----ზე მხოლოდ ვალდებულებების ფორმირება.

კასატორი ასევე მიუთითებს, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ დადგენილ პრაქტიკაზე (სუს 2018 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილება, საქმე #ბს-763-755(კ-16)), სადაც საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის დეფინიციას და განმარტავს, რომ საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის შინაარსიდან გამომდინარე, იმ გარემოების დადასტურების მიზნით, რომ გადასახადის გადამხდელი წარმოადგენს სხვა პირის ცრუმაგიერ პირს, სავალდებულოა დადასტურდეს, რომ გადასახადის გადამხდელის გამიჯვნა ამ სხვა პირისაგან რიგი ფაქტობრივი გარემოებების გამო პრაქტიკულად შეუძლებელია და კონკრეტული ერთი პირი ამ სხვა პირის მხრიდან გამოყენებულია საგადასახადო დავალიანების გადახდევენების უზრუნველყოფის ღონისძიებისათვის თავის არიდების მიზნით. აღნიშნული სამართლებრივი ინსტიტუტის მიზანია დაიცვას საგადასახადო ორგანოს,

როგორც კრედიტორის უფლებები. კასატორი მიიჩნევს, რომ შემოსავლების სამსახურის საგადასახადო მონიტორინგის დეპარტამენტის ბრძანების ჩაბარებისას ი/მ თ-----ისათვის ცნობილი გახდა სავარაუდო საგადასახადო პასუხისმგებლობის დაკისრების თაობაზე და მან შესაძლო მოთხოვნებისაგან თავის არიდების მიზნით, მის სახელზე არსებული ფასიანი აქტივების იზოლაცია განახორციელა სხვა პირზე, კერძოდ, უძრავი ქონების ჩუქების ხელშეკრულება გააფორმა შვილთან - ჯ-----თან. ამდენად, სახეზეა საგადასახადო ვალდებულების მქონე გადასახადის გადამხდელის - ი/მ თ-----ის მხრიდან გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით, ჯ-----ისათვის უძრავი ქონების გადაცემა, რაც საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიების მიქცევის თავიდან არიდებას ემსახურება და მოპასუხეთა ცრუმაგიერობაზე მიუთითებს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 21 ივნისის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 სექტემბრის განჩინებით სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მისი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მათი შესწავლისა და ანალიზის, გასაჩივრებული განჩინების იურიდიული დასაბუთებულობისა და წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრის მოტივების შემოწმების საფუძველზე მიიჩნევს, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს გასაჩივრებული განჩინება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში ასახულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე: თ-----ი ინდივიდუალურ მეწარმედ დარეგისტრირდა 2004 წლის 31 აგვისტოს (იურიდიული მისამართი: გორი, გურამიშვილის ქ. #5). 1993 წლის 13 იანვარს დადებული გაცვლის ხელშეკრულების საფუძველზე, 2014 წლის 5 ნოემბერს თ-----ის სახელზე აღირიცხა ქ. გორში, თარხნიშვილის ქ. #21-ში მდებარე უძრავი ქონება, რაც ჩუქების ხელშეკრულების შესაბამისად, 2014 წლის 6 ნოემბერს გადააფორმა შვილის - ჯ-----ის სახელზე. ი/მ თ-----ის მიერ აღიარებული საგადასახადო დავალიანება, 2016 წლის 19 სექტემბრის მდგომარეობით, 84 988,31 ლარს შეადგენდა. მის ქონებაზე გავრცელებული იყო საგადასახადო გირავნობა/იპოთეკა და დადებული იყო საგადასახადო ორგანოს ყადაღა.

განსახილველ შემთხვევაში დავის საგანს ი/მ თ-----ისა და ჯ-----
-----ის ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად აღიარება წარმოადგენს, რასაც
მოსარჩელე ითხოვს იმ საფუძვლით, რომ მითითებული პირები წარმოადგენენ
ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებს, ვინაიდან მათ განახორციელეს კონკრეტული
ქმედებები, რაც მიმართული იყო იმ მიზნისკენ, რომ თავი აერიდებინათ
კუთვნილი საგადასახადო ვალდებულებების უზრუნველყოფის
ღონისძიებებისათვის.

საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად მიუთითებს საქართველოს
საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლზე, რომელიც შეიცავს ცრუმაგიერი
მფლობელობის დეფინიციას. მითითებული ნორმის მიხედვით, თუ
სასამართლო დაადგენს, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელია გადასახადის
გადამხდელის განსხვავება სხვა პირისგან და ეს პირი გამოყენებულია
გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისთვის თავის
არიდების მიზნით, ითვლება, რომ აღნიშნული პირები არიან ერთიმეორის
ცრუმაგიერი პირები. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, გადასახადის
გადამხდელის აღიარებული საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების
მიზნით, საგადასახადო ორგანოს უფლება აქვს ცრუმაგიერი პირის მიმართ
განახორციელოს საგადასახადო დავალიანების გადახდევინების
უზრუნველყოფის ღონისძიებები. ამავე კოდექსის მე-19 მუხლით
რეგლამენტირებულია ასევე ურთიერთდამოკიდებული პირების დეფინიცია,
კერძოდ, ურთიერთდამოკიდებულ პირებად ითვლებიან ის პირები, რომელთა
შორის განსაკუთრებულ ურთიერთობათა არსებობამ შეიძლება გავლენა
მოახდინოს მათი ან მათ მიერ წარმოდგენილი პირების საქმიანობის პირობებზე
ან ეკონომიკურ შედეგებზე. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „თ“ ქვეპუნქტის
შესაბამისად, განსაკუთრებულ ურთიერთობებს მიეკუთვნება ურთიერთობები,
რომელთა დროსაც პირები არიან ნათესავები; ხოლო მე-3 ნაწილის შესაბამისად,
საქართველოს საგადასახადო კანონმდებლობის მიზნებისათვის ფიზიკური
პირის ნათესავებად ითვლებიან: ა) ნათესავების პირველი შტო: მეუღლე,
მშობელი, შვილი, და, ძმა; ბ) ნათესავების მეორე შტო: პირველი შტოს
თითოეული ნათესავის მეუღლე, მშობელი, შვილი, და, ძმა, გარდა იმ ფიზიკური
პირისა, რომელიც უკვე მიეკუთვნა პირველ შტოს; გ) პირები, რომლებიც
ხანგრძლივი მეურვეობის შედეგად ერთმანეთთან დაკავშირებული არიან,
როგორც მშობლები და შვილები.

საკასაციო სასაკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს სააპელაციო
სასამართლოს მსჯელობას, რომლითაც იგი გამორიცხავს პირების
ურთიერთდამოკიდებულებას იმ თვალსაზრისით, რომ საგადასახადო კოდექსის
მე-19 მუხლის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული განსაკუთრებული
ურთიერთობა სახეზეა მაშინ, როცა ერთი პირის მიერ მეორე პირის კონტროლი
წინ უსწრებს მათ შორის განხორციელებულ ურთიერთობას. საკასაციო
სასამართლო მიუთითებს, რომ აღნიშნული ნორმა პირდაპირ განსაზღვრავს
არაპირდაპირ საწარმოს მართვის კლასიფიკაციას, როგორც განსაკუთრებულ
ურთიერთობას. ამასთან, წილის არაპირდაპირი ფლობა გათვალისწინებულია

საგადასახადო კოდექსის მე-19 მუხლის მე-6 ნაწილში, რომლის მიხედვითაც, ამ მუხლის მიზნებისთვის ფიზიკური პირი ითვლება წილის არაპირდაპირ მფლობელად, თუ ამ წილს ფლობს მისი ნათესავი. დადგენილია, რომ ი/მ თ-----ი და ჯ-----ი არიან მამა-შვილი. მათ ინვენტარიზაციის პერიოდში განახორციელებს ისეთი ქმედება, კერძოდ, გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით, ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე, უძრავი ქონების გადაცემა მამიდან შვილზე, რაც მათ გაუმიჯნაობაზე მიუთითებს.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საგადასახადო კოდექსის 246-ე მუხლის შინაარსიდან გამომდინარე, იმ გარემოების დადასტურების მიზნით, რომ გადასახადის გადამხდელი წარმოადგენს სხვა პირის ცრუმაგიერ პირს, სავალდებულოა დადასტურდეს, რომ გადასახადის გადამხდელის გამიჯვნა ამ სხვა პირისაგან რიგი ფაქტობრივი გარემოებების გამო, პრაქტიკულად შეუძლებელია და ერთი კონკრეტული პირი ამ სხვა პირის მხრიდან გამოყენებულია გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებისათვის თავის არიდების მიზნით. აღნიშნული სამართლებრივი ინსტრუმენტის მიზანია დაიცვას საგადასახადო ორგანოს, როგორც კრედიტორის უფლებები.

სააპელაციო სასამართლომ გასაჩივრებული განჩინების მიღებისას საკმარის საფუძველად არ მიიჩნია ურთიერთდამოკიდებულება, კერძოდ, საგადასახადო შემოწმების დაწყებისთანავე ქონების განრიდება და სამეწარმეო საქმიანობის შეჩერება მაშინ, როცა საქმის მასალებით დადასტურებულია, რომ ი/მ თ-----ის მიმართ საგადასახადო დავალიანება წარმოიშვა 2014 წლის 15 ოქტომბრის #43088 ბრძანების საფუძველზე ჩატარებული სასაქონლო-მატერიალური ფასულობების ინვენტარიზაციის შედეგად და მას იმავე წლის 24 ნოემბერს დაერიცხა სანქცია - 85 022,68 ლარის ოდენობით.

საქმეში წარმოდგენილი საჯარო რეესტრიდან ამონაწერით დადგენილია, რომ სწორედ ინვენტარიზაციის პერიოდში, კერძოდ, 2014 წლის 6 ნოემბერს ი/მ თ-----მა თავის საკუთრებაში აღრიცხული უძრავი ქონება (საცხოვრებელი ბინა ს.კ. 66.05.05.042.01.007) ჩუქების ხელშეკრულების საფუძველზე გადააფორმა შვილის - ჯ-----ის სახელზე. ამასთან, ინვენტარიზაციის დაწყების შემდგომ პერიოდში, საკონტროლო-სალარო აპარატის მონაცემების თანახმად, სამეწარმეო საქმიანობიდან ნაღდი ანგარიშსწორებით მიღებულმა თანხამ შეადგინა 12 490,25 ლარი მაშინ, როცა მის მიერ აღნიშნული პერიოდიდან დღემდე ბიუჯეტში გადახდილი თანხა შეადგენს მხოლოდ 681.00 ლარს. 2015 წლის 6 იანვარს ი/მ თ-----მა რეგისტრაციიდან მოხსნა საკონტროლო-სალარო აპარატი და ამ პერიოდიდან შეაჩერა სამეწარმეო საქმიანობა.

ი/მ თ-----ის მიერ აღიარებული საგადასახადო დავალიანება, 2016 წლის 19 სექტემბრის მდგომარეობით, შეადგენს 84 988,31 ლარს. მის ქონებაზე 2014 წლის 26 ნოემბრის #025-6606 შეტყობინებით გავრცელებულია საგადასახადო გირავნობა/იპოთეკა და დადებულია საგადასახადო ორგანოს

ყადალა.

ზემოაღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებების ანალიზის საფუძველზე ცხადია, რომ სასაქონლო მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყების შემდეგ, ი/მ თ-----ისათვის ცნობილი გახდა საკარაუდო საგადასახადო პასუხისმგებლობის დაკისრების თაობაზე, რის შემდეგაც მან შესაძლო მოთხოვნებისგან თავის არიდების მიზნით, მის სახელზე არსებული უძრავი ქონების იზოლაცია განახორციელა სხვა პირზე, კერძოდ, ჩუქების ხელშეკრულება გააფორმა შვილთან - ჯ-----თან. მას საკუთრებაში გადასცა საცხოვრებელი ბინა, რომელზეც შესაძლოა, გავრცელებულიყო სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიერ კანონით დადგენილი და განსახორციელებელი უზრუნველყოფის ღონისძიება.

მოცემულ შემთხვევაში, სახეუა საგადასახადო ვალდებულების მქონე გადასახადის გადამხდელის მხრიდან გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით შვილისათვის უძრავი ქონების გადაცემა, ი/მ თ-----ისათვის ინვენტარიზაციის დაწყებისთანავე ცნობილი გახდა მის მიერ საგადასახადო კოდექსის 43-ე მუხლით გათვალისწინებული გადასახადის გადამხდელის ვალდებულებების შესრულების კონტროლის ღონისძიებების დაწყების შესახებ და გადასახადის გადამხდელს გააჩნდა მოლოდინი შეუსრულებელი საგადასახადო ვალდებულების დაკისრების თაობაზე, რის შემდეგაც განახორციელა მის საკუთრებაში არსებული აქტივების განკარგვა.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ არამართებულია ქვედა ინსტანციის სასამართლოების შეფასება იმასთან დაკავშირებით, რომ საქმეზე წარდგენილი არ იყო მტკიცებულება, რომელიც უტყუარად დაადასტურებდა მოპასუხეთა განზრახ, ერთობლივ - გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით მოქმედებაზე, თუმცა აღნიშნული მოსაზრების საპირისპიროდ და საქმის ფაქტობრივ გარემოებებზე დაყრდნობით, საკასაციო პალატა სრულად იზიარებს კასატორის დასაბუთებას, რომ მოპასუხეებს შორის არსებობს განსაკუთრებული ურთიერთდამოკიდებულება და ი/მ თ-----ის ურთიერთობა ჯ-----თან გამოყენებულია იმგვარად, რომ ამ უკანასკნელზე განხორციელებულიყო მხოლოდ აქტივების ფორმირება, ხოლო ი/მ თ-----ზე მხოლოდ ვალდებულებების.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ცრუმაგიერი პირის დეფინიცია უნდა აკმაყოფილებდეს ორ კრიტერიუმს: ა) რეალური და ცრუმაგიერი პირი ერთმანეთისაგან არ უნდა განსხვავდებოდეს; ბ) ცრუმაგიერი პირი უნდა იყოს გამოყენებული გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებებისათვის თავის არიდების მიზნით (იგულისხმება საგადასახადო კოდექსით განსაზღვრული ღონისძიებები: საგადასახადო გირავნობა ან იპოთეკა, მესამე პირზე გადახდევინების მიქცევა, ქონებაზე ყადაღის დადება, ყადაღადადებული ქონების რეალიზაცია, საბანკო ანგარიშზე საინკასო დავალების წარდგენა, გადასახადის გადამხდელის სალაროდან ნაღდი ფულის ამოღება). ცრუმაგიერ პირს წარმოშობს რეალური პირის ქმედება - თავი აარიდოს გადასახადის გადახდევინების უზრუნველყოფის ღონისძიებას და

შესაბამისი ქონება მანამდე გადასცეს ცრუმაგიერ პირს, ვიდრე მის მიმართ განხორციელდება შესაბამისი ღონისძიებები.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ ფაქტზე, რომ ი/მ თ-----მა სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყებისთანავე თავის საკუთრებაში აღრიცხული უძრავი ქონება 2014 წლის 6 ნოემბერს ჩუქების ხელშეკრულებების საფუძველზე გადააფორმა შვილზე - ჯ-----ზე. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ი/მ თ-----ის მიერ სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყების შემდგომ უძრავ/მოძრავი ქონების გადაფორმება მიზნად ისახავს გადასახადის გადახდევის ღონისძიებებისგან თავის არიდებას.

საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, განსახილველ საქმეზე შეუძლებელია დასახელებული პირების ერთმანეთისაგან განსხვავება იმ აქტივობებში, რამაც განაპირობა შეუსრულებელი საგადასახადო დავალიანების დაგროვება. ზემოაღნიშნული მსჯელობის შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ი/მ თ-----ი და ჯ-----ი წარმოადგენენ ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებს. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებები ცალსახად ადასტურებენ დასახელებული პირების ერთმანეთისაგან გამიჯვნის შეუძლებლობას, კერძოდ: ი/მ თ-----ის მიერ სასაქონლო-მატერიალური ფასეულობების ინვენტარიზაციის დაწყებისთანავე თავის საკუთრებაში აღრიცხული უძრავი ქონების ჩუქების ხელშეკრულებების საფუძველზე შვილის - ჯ-----ის სახელზე გადაფორმება სრულიად დასაბუთებულად მიუთითებს იმაზე, რომ აღნიშნული ქმედება მიზნად ისახავდა საგადასახადო დავალიანების გადახდევის ღონისძიებებისგან თავის არიდებას. ზემოაღნიშნული გარემოება ნათლად ადასტურებს, რომ დასახელებული პირების ერთმანეთისაგან განსხვავება მოცემული აქტივობიდან გამომდინარე, შეუძლებელია.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ი/მ თ-----ის მიერ განხორციელებული ქმედება მიზანმიმართულია გადასახადებისა და საგადასახადო დავალიანების უზრუნველყოფის ღონისძიებების თავის არიდებისაკენ, რაც ქმნის მოპასუხეების ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად აღიარების საფუძველს.

მოცემულ საკითხთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო ასევე მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 20.04.2017წ. #ბს-167-165(კ-17) განჩინებაზე, რომლითაც დაუშვებლად იქნა მიჩნეული საკასაციო საჩივარი და უცვლელად დარჩა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს 2016 წლის 30 ნოემბრის გადაწყვეტილება. აღნიშნული გადაწყვეტილებით განიმარტა, რომ ი/მ „მ.შ-ის“ მიერ განხორციელებულ ქმედებათა ჯაჭვი მიზანმიმართული იყო გადასახადებისა და საგადასახადო დავალიანების უზრუნველყოფის ღონისძიებების თავის არიდებისათვის. სააპელაციო სასამართლომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის სააპელაციო საჩივარი დააკმაყოფილა და საქმეზე მიღებული ახალი

გადაწყვეტილებით ნ.ნ. და ე.ნ. აღიარა ი/მ „მ.შ-ის“ ცრუმაგიერ პირებად. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს აღნიშნული განმარტებები გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვებისას სრულად გაიზიარა საკასაციო სასამართლომ და მიუთითა, რომ სააპელაციო სასამართლომ მართებულად მიიჩნია გადაწყვეტილებაში მითითებული პირები ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად (ასევე იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 13.03.2018წ. გადაწყვეტილება საქმეზე #ბს-763-755(კ-16)).

საკასაციო პალატა მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლზე, რომლის შესაბამისად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით. საქმის გარემოებები, რომლებიც კანონის თანახმად, უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით. საკასაციო პალატა ასევე მიუთითებს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების ინსტიტუტზე, რომელსაც აქვს არა მარტო საპროცესო-სამართლებრივი, არამედ მატერიალურ-სამართლებრივი მნიშვნელობაც, რაც მდგომარეობს იმაში, რომ ფაქტის დაუმტკიცებლობის არახელსაყრელი შედეგები უნდა დაეკისროს იმ მხარეს, რომელსაც ამ ფაქტის დამტკიცება ევალებოდა. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი აგებულია შეჯიბრებითობის პრინციპზე, რაც ოფიციალობის პრინციპის გათვალისწინებით სრულად, გამოიყენება ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში. მითითებული პრინციპის შესაბამისად, მხარეები თავად განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები (ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსისა და სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლები). ამასთან, სამართლებრივი ურთიერთობა შეიძლება აღმოცენდეს, განვითარდეს ან შეწყდეს მხოლოდ იურიდიული ფაქტის საფუძველზე. ფაქტის დადასტურებას აქვს არა მარტო საპროცესო, არამედ მატერიალურ-სამართლებრივი მნიშვნელობა.

მოცემულ შემთხვევაში, სახეზეა საგადასახადო ვალდებულებების მქონე გადასახადის გადამხდელის - ი/მ თ-----ის მხრიდან გადასახადის გადახდისაგან თავის არიდების მიზნით ჯ-----თან ისეთ კავშირში შესვლა, რომ პრაქტიკულად შეუძლებელია მათი ერთიმეორისაგან განსხვავება, რამდენადაც მათ შორის წარმოშობილი სამართლებრივი ურთიერთობა (უძრავი ქონების გადაფორმება) ემსახურება საგადასახადო დავალიანების გადახდევის უზრუნველყოფის ღონისძიებების მიქცევის თავიდან არიდებას, რაც მოპასუხეთა ცრუმაგიერობაზე მიუთითებს.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ კასატორმა - სსიპ შემოსავლების სამსახურმა დაადასტურა ის ფაქტობრივი გარემოებები, რაც საფუძვლად უდევს მის მოთხოვნას. ამასთან, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ განსახილველ

შემთხვევაში, სახეზეა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 394-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის დარღვევა, რომლის თანახმად, გადაწყვეტილება ყოველთვის ჩაითვლება კანონის დარღვევით მიღებულად, თუ იგი იურიდიულად არ არის საკმარისად დასაბუთებული (გადაწყვეტილების გაუქმების აბსოლუტური საფუძვლები), ხოლო ამავე კოდექსის 411-ე მუხლის თანახმად, საკასაციო სასამართლო თვითონ მიიღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე, თუ არ არსებობს ამ კოდექსის 412-ე მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების გაუქმებისა და საქმის სააპელაციო სასამართლოში ხელახლა განსახილველად დაბრუნების საფუძვლები.

ზემოთქმულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის განჩინება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. სსიპ შემოსავლების სამსახურის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2018 წლის 20 თებერვლის განჩინება და საქმეზე მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. სსიპ შემოსავლების სამსახურის სარჩელი დაკმაყოფილდეს;
4. ი/მ თ-----ი და ჯ-----ი ცნობილ იქნენ ერთმანეთის ცრუმაგიერ პირებად;
5. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

მ. ვაჩაძე

მოსამართლეები:

ნ. სხირტლაძე

ვ. როინიშვილი

